

Stanislaskiai • Gimę myletė

1

NORA ROBERTS

Leisk meilei pasilikti

Knygute.lt

Nora Roberts

LEISK MEILEI PASILIKTI

Pirmoji serijos
"Stanislaskiai - Gimę mylėti"
knyga

Versta iš Nora Roberts, Taming Natasha, Silhouette, 2008

© Nora Roberts, 1990

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ema Staskevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-800-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Geilei Link. Sveika įstojusi į komandą.

1

- Kodėl visi tikrai gražūs vyrai vedę?

- Ar tai suktas klausimas? - Nataša įsodino aksominiu apsiaustu aprengtą lėlę į vaikiško dydžio lenktos medienos supamąjį krėslą ir pasisuko į pardavėją. - Nagi, Ane, apie kokį konkretų gražuolį kalbame?

- Aukštą žavingą šviesiaplaukį, lūkuriuojantį lauke su madingai išsipusčiusia žmona ir dailute dukryte. - Anė liežuviu nustūmė kramtomąją gumą toliau už žando ir giliai atsiduso. - Atrodo tarsi iš kokio nors žurnalo rubrikos „Tobula šeima“ reklamos.

- Tai gal jie užsuks ir nusipirks tobulą žaislą.

Nataša atsitraukė per žingsnį ir apžiūrėjusi, kaip jai pavyko išdėlioti karalienės Viktorijos laikų stiliaus lėles ir žaislus, pritariamai linktelėjo galvą. Patrauklu, elegantiška ir senamadiška - taip ir turi atrodyti. Ji patikrino kiekvieną smulk-

meną, net vėduoklę su kutais porcelianinėje rankutėje.

Žaislų parduotuvė buvo ne tik veršlas, bet ir didžiausias jos džiaugsmas. Visus žaislus, nuo

mažiausio barškučio iki didžiausio pliušinio meškino, ji parinkdavo itin atidžiai, patikrindavo kiekvieną smulkmenėlę ir prekių kokybę. Tik geriausi daiktai tiko jos parduotuvei ir klientams, nesvarbu, ar tai būtų penkių šimtų dolerių vertės lėlė su kailine pelerina, ar du dolerius kainuojantis delno dydžio lenktyninio automobilio modeliukas. Nataša džiaugdavosi bet kurį jų pardavusi, svarbiausia, kad pirkėjas gautų tai, ko ieško.

Per trejus gyvavimo metus nuo pirmojo durų varpelio skimbtelėjimo Natašos „Linksmųjų pasaulis“ virto viena labiausiai klestinčių parduotuvių mažame koledžo miestelyje Vakarų Virdžinijos pasienyje. Natašai sekėsi ne tiek dėl įdedamų pastangų ir atkaklumo, kiek dėl įgimto gebėjimo rasti bendrą kalbą su vaikais. Klientai turi išeiti nusipirkę ne bet kokį žaislą. Jie turi įsigyti jiems tinkamą žaislą.

Nusprendusi kitaip išdėlioti miniatiūrinius automobilių modeliukus Nataša patraukė prie jų.

- Manau, jie tuoj užeis, - pasakė Anė, braukdama per trumpai kirptus kaštoninius plaukus. - Mažoji nenustygsta vietoje. Ar jau atidaryti parduotuvę?

Nataša viską mėgo daryti laiku, todėl metė

žvilgsnį į virš galvos kabantį laikrodį su besijuokiančio klouno atvaizdu.

- Liko dar penkios minutės.

- Ką reiškia tos penkios minutės? Taša, patikėk, šis vyrukas neįtikėtinas. - Norėdama geriau įsižiūrėti Anė pasislinko prie lentynų krašto ir ėmė dėlioti stalo žaidimus. - O taip. Metro aštuoniasdešimt aštuonių, sveria kokius septyniasdešimt tris kilogramus. Švarkas aptempęs dailiausius pečius, kokius man teko matyti. O Dieve, drabužis iš tvido. Niekada nebūčiau patikėjusi, kad seilėsiuosi dėl vaikino su tvido švarku.

- Seilėtumeisi net dėl vaikino, dėvinčio švarką iš kartono.

- Dauguma mano pažįstamų vaikinų ir yra it kartoniniai. - Anės lūpų kamputyje išryškėjo duobutė. Ji pažvelgė pro medinių žaislų prekystalio kampą norėdama pamatyti, ar vyriškis vis dar stovi prie lango. - Jis tikriausiai šią vasarą jau buvo užsukęs į paplūdimį. Plaukai išblukinti saulės, o įdegis pasakiškas. Dieve mano, jis nusišypsojo mažylei. Regis, jau įsimylėjau.

Tvarkingai dėliodama per daug sugrūstus automobilių modeliukus Nataša nusišypsojo.

- Tau visada taip atrodo.

- Žinau. - Anė atsiduso. - Gaila, neįžiūriu jo akių spalvos. Veidas nuostabus, liesas, tarsi iš akmens išskaptuotas. Esu tikra, kad šis vyras nepaprastai protingas ir daug prisikentėjęs.

Nataša linksmai žvilgtelėjo per petį. Aukštos ir liesos Anės širdis minkšta kaip zefyrinis kremas.

- Jo žmoną tikrai sužavėtų tavo svajos.

- Moters privilegija - netgi pareiga - svajoti apie tokius vyrus.

Nataša nepritarė Anės nuomonei, bet nusi-leido jos prašymui.

- Na gerai. Pirmyn, atidaryk parduotuvę.

- Vieną lėlę, - pasakė Spensas ir timptelėjo dukrai už ausies lezgelio. - Būčiau suabejojęs, ar verta persikelti į naująjį namą, jei būčiau žinojęs, kad mažiau nei už pusės kilometro įsikūrusi žaislų parduotuvė.

- Jei tik galėtum, nupirktum jai visą nelemtą žaislų parduotuvę.

Jis dėbtelėjo į šalimais stovinčią moterį.

- Nepradėk, Nina.

Lieknoji blondinė gūžtelėjo pečiais, nuo judesio puošnaus rožinio kostiumo švarkelio audinys suvilnijo, ir pažvelgė į mažylę.

- Norėjau pasakyti, kad tėvelis iš didelės meilės pernelyg tave lepina. Bet tu neprieštaravai dėl persikraustymo, todėl nusipelnei dovanos.

Mažoji Frederika Kimbal patempė apatinę lūpą.

- Man patinka naujieji namai. - Ji įkišo rankutę tėčiui į delną, nesąmoningai palaikydama jį prieš visą pasaulį. - Turiu kiemą ir sūpynes.

Nina nužvelgė juodu: aukštą stuomeningą vyrą ir miniatiūrinę mergytę. Abiejų smakrai užsispyrėliškai atkišti. Neprisiminė, kad kada nors būtų pavykę bent vieną iš tokio tipo žmonių nugincyti.

- Turbūt tik aš viena nemanau, jog čia gyventi geriau nei Niujorke, - glostydama mergaitei plaukus kiek švelnesniu balsu pareiškė Nina. - Vis dėlto truputį nerimauju. Tikrai noriu, kad būtum laiminga, brangute. Ir tu, ir tavo tėtukas.

- Mes laimingi. - Norėdamas išsklaidyti įtampą Spensas čiupo Fredę į glėbį. - Ar ne, linksmuole?

- Tuoji ji bus dar laimingesnė. - Pasiduodama Nina spustelėjo Spensui ranką. - Atidaro parduotuvę.

- Labas rytas. - Jo akys pilkos, pastebėjo Anė, vos pajėgdama užgniaužti ilgą svajingą atodūsį. Nuostabiai pilkos. Ji nugrūdo savo svajones kažkur į sąmonės užkaborius ir paragino pirmuosius šios dienos klientus užteiti. - Kuo galiu padėti?

- Mano dukra nori lėlės. - Spensas nuleido Fredę ant žemės.

- Atėjote ten, kur reikia. - Anė pareigingai sutelkė dėmesį į mergytę. Ši buvo tikra meilutė, paveldėjusi iš tėvo pilkas akis ir blyškius, švelnius šviesius plaukus. - Kokios lėlės norėtum?

- Gražios, - išpyškino Fredė. - Gražuolės raudonais plaukais ir mėlynomis akimis.

- Esu tikra, kad turime tokią. - Anė ištiesė ranką. - Gal norėtum apsižvalgyti?

Dirstelėjusi į tėvą ir gavusi jo leidimą Fredė įsikibo Anei į ranką ir nuėjo.

- Prakeikimas. - Spensas susiraukė.

Nina antrą kartą spustelėjo jam ranką.

- Spensai...

- Meluoju sau, kad tai, kas buvo, nebesvarbu ir ji nieko neprisimena.

- Tai, kad užsigeidė raudonplaukės, mėlynakės lėlės, dar nieko nereiškia.

- Raudoni plaukai ir mėlynos akys, - pakartoję jis jausdamas, kaip vėl apima neviltis. - Kaip Andželos. Nina, ji prisimena. O tai svarbu. - Susigrūdęs rankas į kišenes Spensas nuėjo šalin.

Treji metai, pagalvojo jis. Praėjo beveik treji metai. Fredė tada dar nešiojo sauskelnes. Bet ji prisimena Andželą... gražiąją nerūpestingąją Andželą. Net nuolaidžiausias žmogus nepavaldintų Andželos gera motina. Ji niekada dukters nemylavo, nesūpavo ir neramino, jai neniūniavo dainelių.

Spensas tyrinėjo lėlytę porcelianiniu veiduku, aprengtą blyškiai žydrais drabuželiais. Ilgais plonais piršteliais, didelėmis svajingomis akimis. Ir Andžela buvo visai tokia pat, prisiminė jis. Nežemiškai graži. Ir šalta kaip ledas.

Spensas mylėjo Andželą tarsi meno kūrinį, santūriai žavėdamasis tobula forma ir be perstojo ieškodamas turinčios joje glūdėti prasmės. Juodu kažkokiu būdu sukūrė mielą gražutį vaikelį, kuris pirmuosius savo gyvenimo metus sugebėjo įveikti be tėvų pagalbos.

Bet jis išpirks savo kaltę. Spensas trumpam užsimerkė. Padarys viską, kas įmanoma, kad suteiktų savo dukrai meilę, stabilumą ir saugumą, kurių ji nusipelnė. Darys tai nuoširdžiai.

Nuvalkioti žodžiai, bet tik jie nusako tai, ko jis trokšta dukrai – nuoširdžių, tvirtų šeiminių ryšių.

Fredė myli jį. Įtempti Spenso pečiai truputį atsileido prisiminus, kaip spindi didžiulės Fredės akys, kai jis apkamšo ją prieš miegą, ir kaip tvirtai ji įsikabina rankutėmis, kai jis ją apglėbia. Gal niekuomet sau neatleis, kad buvo paniręs į savo rūpesčius, į savo gyvenimą, kai ji buvo dar kūdikis, bet dabar viskas pasikeitė. Juk persikėlė čionai galvodamas apie jos gerovę.

Išgirdęs Fredės juoką Spensas visai atsipalaidavo, jį užliejo pasitenkinimo banga. Nėra gražesnės muzikos už dukters juoką. Apie jį galima ištisą simfoniją sukurti. Kol kas dar jai netrukdyt, nusprendė Spensas. Tegul pasidžiaugia ryškiomis gražiomis lėlėmis, vėliau jai primins, kad tik vieną gali nusipirkti.

Aprimęs Spensas ėmė dairytis po parduotuvę. Kaip ir dukteriai tinkamos lėlės, patalpa buvo ryški ir graži. Erdvės nedaug, bet ji sausakimša vaikų trokštamų daiktų. Nuo lubų karo didžiulė auksinė žirafa ir violetinis šuo liūdnomis akimis. Ryškiaspalviai traukiniai, automobiliukai ir lėktuvai vos išsitenka ant ilgo prekystalio, kur išdėlioti ir elegantiški maži

baldeliai. Senamadiška dėžutė su iššokančia figūrele stovi šalia sudėtingo futuristinės kosmoso stoties maketo. Ten pat lėlės, kai kurios gražios, kai kurios visiškai paprastos, konstruktoriai ir arbatos servizai.

Nelabai tvarkingai išdėlioti žaislai atrodo dar patraukliau. Tai buvo vieta, kurioje galima apsimesti kita būtybe ir svajoti, ji tarsi sausakimša Aladino ola, kurioje vaikų akys stebuklingai nušvinta. Ir jie pradeda juoktis kaip dabar jo duktė. Bus sunku neleisti Fredei čia nuolat lankytis.

Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl jis persikėlė į mažą miestelį. Troško, kad jo dukra mėgautųsi vietinių parduotuvių malonumais, o pardavėjai kreiptųsi į ją vardu. Ji galėtų pereiti visą miestelį skersai išilgai ir nereikėtų kaip didmiesčiuose jaudintis, kad bus apiplėšta, pagrobta arba įniks į narkotikus. Nereikėtų spynų, signalizacijos, baltojo triukšmo aparatų, užgožiančių eismo ir žmonių minios kelią triukšmą. Net tokia mažylė kaip jo dukra čia neliks nepastebėta.

O sulėtėjus tempui ir atlėgus įtampai gal ir jis pats atgaus ramybę.

Spensas tingiai pakėlė muzikinę dėžutę. Ji buvo iš trapios porceliano su figūrele, vaiz-

duojančia čigonę varno juodumo plaukais ir paraukta raudona suknele. Ausyse įsegti mažučiai auksiniai žiedai, o rankose – būgnelis su spalvotais kaspinais. Net Penktajame avenu nerastum nagingiau pagaminto daikto.

Įdomu, kodėl savininkas paliko dėžutę čia, kur smalsios rankytės galėjo pasiekti ir sudaužyti. Susidomėjęs jis pasuko raktelį ir stebėjo, kaip figūrėlė ima suktis aplink nedidelį porcelianinį laužą.

Čaikovskis. Spensas iš karto atpažino ritmą ir jo įgudusi ausis ėmė mėgautis melodija. Niūrus, netgi aistringas kūrinys, keista, kad žaislų parduotuvėje galima aptikti tokį rinktinį daiktą. Tada pakėlė akis ir išvydo Natašą.

Spensas įsispoksojo į ją. Negalėjo atitraukti akių. Ji stovėjo netoliese ir truputį pakreipusi iškeltą galvą stebėjo jį. Moters plaukai buvo tokie pat juodi kaip šokėjos, netvarkingos garbanos raitėsi aplink veidą ir vilnijo pečiais. Jos oda buvo tamsi, sodriai auksinės spalvos, kurią dar labiau paryškino paprasta raudona suknelė.

Bet ši moteris nėra trapi, nusprendė Spensas. Nors ir žema, atrodė stipri. Gal dėl veido, putlių nedažytų lūpų ir aukštų išsišovusių skruostikaulių....

